

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **G. D.**
státní příslušnice Ruské federace
bytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, Nové Město, Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Nusle, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 27. 7. 2020, č. j. MV-97793-4/SO-2020,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 15. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

2020, č. j. OAM-39024-10/DP-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým ministerstvo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (účast v právnické osobě) podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně nejprve obecně namítá porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu. Dále uvádí, že je státní příslušnicí Ruské federace a má 65 let. Na území České republiky (dále jen „ČR“) pobývala na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě), je polovičním „vlastníkem“ společnosti U. s.r.o., IČO: X, (dále jen „U.“) a jejím druhým jednatelem. Na území pobývá společně s manželem, který je druhým „vlastníkem“ a jednatelem společnosti U.. Ministerstvo vyzvalo žalobkyni k odstranění vad žádosti a stanovilo jí lhůtu v délce 40 dnů (do 17. 3. 2020). Žalobkyně ve lhůtě požadované náležitosti nedoložila a učinila tak až v odvolacím řízení. V řízení před ministerstvem byla zastoupena „účetní společností“ z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (kolísavý krevní tlak a neurologické potíže). Situace ve společnosti v ČR byla před vyhlášením nouzového stavu chaotická a znepokojivá, přičemž média zahlcovala občany informacemi o situaci v Číně a postupném lavinovém šíření epidemie do Evropy. Státní úřady oprávněné vydávat příslušná potvrzení o bezdlužnosti ze dne na den přestaly fungovat v normálním režimu a přibližně ve stejné době, kdy byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti (výzva jí byla doručena dne 6. 2. 2020), se zmatek a neochota reálně projevovaly. Žalobkyně byla přesvědčena o pozastavení zákonných lhůt v době nouzového stavu, a byla proto vedena dobrou vírou. Lhůta k odstranění vad žádosti „přesahovala“ do již vyhlášeného nouzového stavu. Informační servis, který ministerstvo poskytuje, byl speciálně v době od 12. 3. 2020 naprosto nedostatečný a v mnoha případech byly podávány rozdílné informace. Webové stránky ministerstva ze začátku pandemické situace neuváděly informace žádné, pracoviště byla ze dne na den zavřena a informační telefonická linka uváděla informace, které se měnily z hodiny na hodinu. Z těchto důvodů se žalobkyně domnívala, že bude řízení o její žádosti pokračovat až od ukončení nouzového stavu, tj. od 17. 5. 2020. Ministerstvo řízení zastavilo v době nouzového stavu, a proto otřásl její dobrou vírou, neboť v podstatě ukončilo její dlouhodobý pobyt na území. Odvoláním a předložením požadovaných dokumentů se žalobkyně pokusila zhojit svoji nedostatečnou informovanost ze strany ministerstva. Žalobkyně tak trvá na rozporu prvostupňového rozhodnutí s § 3, § 36 odst. 1 a § 52 správního řádu. Žalobkyně nebyla schopna rozlišit, zda došlo k přerušení řízení ve věcech oprávnění k pobytu v případě dlouhodobých víz nebo dlouhodobých pobytů. Usnesení vlády České republiky ze dne 15. 3. 2020, č. 217, o přijetí krizového opatření (dále jen „usnesení vlády č. 217“) není pro žalobkyni dostatečně jednoznačné a srozumitelné ve vztahu k postupům správních orgánů v případech jednotlivých druhů pobytových oprávnění. Nelze po ní spravedlivě požadovat, aby byla schopna rozlišit dopady usnesení vlády č. 217 na řízení o její žádosti. Postup ministerstva byl v rozporu se základními zásadami správního řízení. Situací, která v souvislosti s pandemií nastala, byla zaskočena i celá „legislativa ČR“, která se postupně několikrát měnila a upravovala. V odvolacím řízení doložené dokumenty byly žalobkyni příslušnými orgány odeslány v delším časovém horizontu z důvodu zahlcení těchto úřadů žádostmi o kompenzační bonusy, programem Antivirus a žádostmi o sociální dávky. Ministerstvo tento stav

dostatečně nezohlednilo. Navíc zde byl předpoklad, že se žalobkyně v inkriminované době nenachází na území ČR a pobývá ve svém domovském státě. Konečně žalobkyně namítá, že se ministerstvo nezabývalo možným dopadem rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, přičemž odmítá, že správní orgány nejsou povinny tento dopad zkoumat.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. Skutkový stav a průběh správního řízení je popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. Ani dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně neznamená, že by nebylo možné zohlednit činnost její tehdejší zástupkyně. Žalobkyně měla doložit veškeré zákonné náležitosti žádosti již v den jejího podání, a její argumentace proto nemůže obstát. Žalovaná rovněž odkazuje na *Stanovisko Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu* (www.mvcr.cz) [dále jen „stanovisko ministerstva“], podle kterého správní řád přímo neřeší otázku běhu procesních lhůt v době vyhlášeného nouzového stavu, přičemž v případě lhůt k učinění úkonu vůči správnímu orgánu může být trvání nouzového stavu v řadě případů důvodem pro prominutí zmeškání úkonu, neboť nouzový stav a nařízená krizová opatření mají povahu závažných důvodů, které nastaly bez zavinění účastníka řízení, avšak správní orgán musí provádět individuální hodnocení případů. Stanovisko ministerstva také uvádí, že v případech, kdy má účastník řízení k dispozici datovou schránku a daný úkon mohl učinit ve stanovené lhůtě, vyhlášení nouzového stavu nebude bez dalšího důvodem pro prominutí zmeškání úkonu a je na účastníkovi, aby žádost řádně odůvodnil. Na základě usnesení vlády České republiky ze dne 12. 3. 2020, č. 198, o přijetí krizového opatření (dále jen „usnesení vlády č. 198“) byla přerušena pouze řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech. Řízení o žádostech o pobytová oprávnění podaných na území ČR nadále probíhala, přičemž k žádnému přerušování běhu lhůt v rámci těchto řízení nedošlo. Žalobkyně netvrdí žádné objektivní důvody, které by jí reálně znemožňovaly zákonné náležitosti k žádosti v určené lhůtě doložit. Tehdejší zástupkyně žalobkyně měla zřízenou datovou schránku, tudíž existoval bezpečný způsob, jak s ministerstvem komunikovat. Pokud žalobkyně nemohla v důsledku nouzového stavu vady žádosti odstranit nebo s ohledem na omezené fungování orgánů veřejné správy opatřit chybějící doklady, měla ministerstvo o této skutečnosti informovat a požádat o prodloužení určené lhůty k odstranění vad žádosti. Žalobkyně však zůstala nečinná a na výzvu ministerstva nereagovala. Žalobkyně nežádala o pobytové oprávnění poprvé, tudíž lze předpokládat, že byla seznámena s tím, že je třeba podat žádost v zákonem stanovené lhůtě a předložit k ní zákonem stanovené náležitosti. Zastavení řízení je tak důsledkem vlastní nečinnosti žalobkyně. Prvostupňové rozhodnutí je v souladu s platnými právními předpisy a bylo dostatečně a řádně odůvodněno, přičemž nedošlo ani k porušení základních zásad správního řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

5. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas, žalovaná výslovně a žalobkyně mlčky tím, že na výzvu soudu nesdělila, že na nařízení jednání trvá (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Žalobkyně dne 3. 12. 2019 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě).
7. Jelikož k žádosti nepřiložila veškeré zákonem požadované dokumenty, ministerstvo ji opatřením ze dne 3. 2. 2020, č. j. OAM-39024-9/DP-2019, vyzvalo k odstranění nedostatků žádosti, a to konkrétně k předložení: dokladů o bezdlužnosti žalobkyně a dokladů o bezdlužnosti společnosti U. prokazujících, že žalobkyně ani společnost U. nemají evidován nedoplatek u orgánů Finanční správy České republiky a Celní správy České republiky nebo na pojistném na veřejném zdravotním pojištění a na penále nebo pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále, a kromě toho dále také dokladů prokazujících příjem žalobkyně a jejího manžela jako společně posuzovaných osob. K tomu jí poskytlo lhůtu 40 dnů. Zároveň byla žalobkyně poučena, že nedoloží-li ve stanovené lhůtě požadované doklady, bude řízení zastaveno, a nebudou-li doložené doklady splňovat zákonem stanovené požadavky, bude její žádost zamítnuta. Opatření bylo tehdejší zástupkyni žalobkyně doručeno dne 6. 2. 2020.
8. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo řízení o žádosti žalobkyně zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání v pokračování řízení. Toto rozhodnutí ministerstvo odůvodnilo tím, že na základě výzvy ze dne 3. 2. 2020 měla žalobkyně mimo jiné předložit doklady prokazující, že žalobkyně ani společnost U. nemají evidován nedoplatek na pojistném na veřejném zdravotním pojištění a na penále a prokazující bezdlužnost společnosti U. u orgánů Finanční správy České republiky a Celní správy České republiky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále. K odstranění nedostatků žádosti měla žalobkyně lhůtu do 17. 3. 2020. Vzhledem k tomu, že ani po výzvě v poskytnuté lhůtě uvedené nedostatky žádosti neodstranila, byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí bylo tehdejší zástupkyni žalobkyně doručeno dne 25. 5. 2020.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 31. 5. 2020 odvolání. Mimo jiné v něm namítla, že v ČR byl ke dni 12. 3. 2020 vyhlášen nouzový stav, během něhož byl pozastaven běh veškerých „zákonných a správních lhůt“ a správní úřady vykonávaly činnost omezeně. Potvrzení o bezdlužnosti je vydáváno také ve lhůtě 30 dnů. Prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, konkrétně je v rozporu s § 3, § 36 odst. 1, § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu. Tuto námitku žalobkyně podpořila citací z komentářové literatury. Kromě toho uvedla, že na území ČR pobývá již řadu let a manžel má udělen trvalý pobyt. Prvostupňové rozhodnutí má proto rozsáhlý dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně, přičemž ministerstvo zcela rezignovalo na povinnost se tímto dopadem zabývat.
10. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně dále předložila: (i) potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) ze dne 17. 6. 2020, že společnost U. nemá evidován nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému; (ii) potvrzení PSSZ ze dne 17. 6. 2020, že

žalobkyně nemá nedoplatek na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti; (iii) potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „VZP“) ze dne 12. 6. 2020, že VZP u žalobkyně neeviduje splatný nedoplatek, a současně Informaci o pojištění – výpis za období od 1. 11. 2013 do 12. 6. 2020 o tom, že žalobkyně je pojištěna z titulu zaměstnání na území ČR a že toto pojištění trvá; (iv) potvrzení Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 19. 6. 2020, že žalobkyně nemá evidovány žádné nedoplatky; (v) potvrzení VZP ze dne 18. 6. 2020, že u společnosti U. neeviduje splatný nedoplatek; (vi) potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 23. 6. 2020, že společnost U. nemá evidovány žádné nedoplatky; (vii) potvrzení Finančního úřadu pro Středočeský kraj, že žalobkyně nemá ke dni 22. 6. 2020 daňové nedoplatky; (viii) potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, že společnost U. nemá ke dni 25. 6. 2020 daňové nedoplatky.

11. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Napadené rozhodnutí odůvodnila mimo jiné tím, že žalobkyně byla ve výzvě ze dne 3. 2. 2020 řádně poučena o tom, že řízení bude zastaveno, pokud nebudou předloženy požadované náležitosti, a výzva byla tehdejší zástupkyni řádně doručena dne 6. 2. 2020. Stanovená lhůta k předložení požadovaných dokumentů byla dostatečná. Žalobkyně byla k odstranění vad žádosti vyzvána více než měsíc před vyhlášením nouzového stavu, avšak během 40denní lhůty vady žádosti neodstranila (nepředložila požadované doklady) ani nepožádala o její prodloužení, popřípadě o přerušení řízení. Jednalo se o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tedy nikoliv o první žádost žalobkyně. Žalobkyně nesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní a bylo především v jejím zájmu, aby požadované doklady předložila. Vláda České republiky v usnesení vlády č. 198 nařídila od 14. 3. 2020 přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech, avšak žalobkyně žádost podala na území. Na základě usnesení vlády č. 217 vykonávaly orgány veřejné moci činnost v omezeném režimu, ale nebyl pozastaven běh lhůt ve správním řízení o žádostech o pobytová oprávnění podaných na území a řízení nadále probíhala. Rozpor prvostupňového rozhodnutí s § 3, § 36 odst. 1 a § 52 správního řádu namítla žalobkyně natolik obecně, že se k nim žalovaná nemohla blíže vyjádřit. Žalovaná zákonnost v odvolacím řízení zkoumá vždy a v případě prvostupňového rozhodnutí porušení uvedených ustanovení neshledala. K námitce, že ministerstvo rezignovalo na povinnost zabývat se dopady prvostupňového rozhodnutí do rodinného a soukromého života, žalovaná s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 3 A 16/2017-47, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, uvedla, že v případě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ministerstvo nemělo povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobkyni nebyl další pobyt na území zakázán a má možnost požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. K dokladům předloženým žalobkyní v průběhu odvolacího řízení žalovaná s ohledem na zásadu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédla, neboť tyto dokumenty měla účastnice řízení předložit na výzvu ze dne 3. 2. 2020, případně je doložit do vydání prvostupňového rozhodnutí. Bylo povinností žalobkyně podle § 46 odst. 7 písm. d) a e) a § 178e odst. 1 zákona o pobytu cizinců předložit při podání žádosti doklady prokazující bezdlužnost. Žalobkyně měla k doložení požadovaných dokladů ve výsledku lhůtu 99 dnů, přičemž vady žádosti neodstranila ani nepožádala o prodloužení lhůty k jejich odstranění nebo přerušení řízení. Žalobkyně neuvedla a neprokázala žádný

relevantní důvod nepředložení požadovaných dokladů v rámci řízení před ministerstvem. Uplatnění zásady koncentrace v odvolacím řízení vyplývá z toho, že správní řízení se má odehrávat zásadně na prvním stupni.

Posouzení žalobních bodů

12. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
13. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
14. Podle § 44a odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců je k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dále cizinec povinen předložit náležitost podle § 46 odst. 7.
15. Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit doklad prokazující bezdlužnost cizince.
16. Podle § 46 odst. 7 písm. e) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je členem statutárního orgánu obchodní korporace.
17. Podle § 178e odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za bezdlužnou pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky, a) u orgánů Finanční správy České republiky, b) u orgánů Celní správy České republiky, c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále.
18. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobkyně tak sice mohla zopakovat argumentaci obsaženou v odvolání, například pokud ji žalovaná dostatečně nevypořádala, případně neshoduje-li se žalobkyně s jejím skutkovým či právním posouzením. V žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je však vždy třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry odvolacího správního orgánu pokládá žalobce za nedostatečné či nesprávné. Neučiní-li tak, je krajský soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí toliko v obecné rovině, neboť v opačném případě by za žalobce domýšlel, z jakých konkrétních důvodů pokládá napadené správní rozhodnutí za nezákonné (srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Ads 385/2020-48).

19. V projednávaném případě je z obsahu žaloby patrné, že je založena na argumentaci obsažené již v odvolání, s níž se vypořádala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v rozsahu uplatněných žalobních bodů ve své podstatě převzala odvolací námitky, aniž na odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoliv blíže reagovala a předešla argumentaci na ni reagující. Pokud žalobkyně v žalobě bez dalšího pouze opakuje již v odvolání uplatněné námitky, pomíjí tím jejich věcné posouzení ze strany žalované. Soud proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
20. Obecné námitky obsažené v žalobě, podle nichž správní orgány porušily citovaná ustanovení správního řádu, pak soud nepovažuje za úplné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Rozšířený senát NSS k tomu v rozsudku č. j. 4 As 3/2008-78 uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat každé vyjádření žalobce, z něhož „byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“
21. Podle judikatury NSS „[l]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky nedostály, neboť jde pouze o citaci ustanovení správního řádu, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
22. K podstatě věci soud uvádí, že s ohledem na ustálenou judikaturu představuje nepředložení dokladů specifikovaných ve výzvě ze dne 3. 2. 2020, pro které ministerstvo řízení prvostupňovým rozhodnutím zastavilo, bezpochyby podstatnou vadu žádosti. Je to dáno tím, že doklady jsou náležitostí žádosti plynoucí ze zákona, bez jejichž doložení není možné žádost obsahově posoudit (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, či ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37). Zákon o pobytu cizinců (srov. body 14 až 17 tohoto rozsudku) rozšiřuje výčet obsahových náležitostí nad základní rámec vymezený v § 45 odst. 1 správního řádu a zahrnuje mezi ně i předložení dokladů, jimiž má být prokázáno splnění podmínek pro vyhovění žádosti. Není-li některý z dokladů předložen, má to za následek

neprojednatelnost žádosti, neboť nelze vůbec posoudit, zda je daná podmínka splněna, nebo nikoliv. Je třeba zdůraznit, že správní řízení zahajované na návrh předpokládá aktivitu žadatele spočívající primárně v předložení zákonem nebo správním orgánem požadovaných podkladů. Je to žadatel, kdo se domáhá rozhodnutí správního orgánu týkajícího se zpravidla jeho veřejných subjektivních práv, a je tedy na něm, aby poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost.

23. V projednávané věci ministerstvo upozornilo žalobkyni výzvou ze dne 3. 2. 2020 na skutečnost, že žádost trpí podstatnými vadami, pro které lze řízení zastavit. Od tohoto okamžiku jí tedy muselo být zřejmé, že žádost je neúplná a je třeba ji doplnit o doklady ve výzvě ze dne 3. 2. 2020 specifikované. Ministerstvo o žádosti přitom rozhodlo až dne 15. 5. 2020. Žalobkyně měla možnost až do tohoto dne dodatečně doložit jakékoliv náležitosti či podklady podstatné pro posouzení věci. Uplynutí lhůty stanovené výzvou k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu není spojeno s koncentračními účinky, a žalobkyně tedy mohla požadované doklady doložit i po uplynutí 40denní lhůty stanovené výzvou ze dne 3. 2. 2020 až do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí (tj. do 15. 5. 2020). Ministerstvo tak svým postupem v řízení, v němž rozhodlo o žádosti žalobkyně až po 5 měsících od podání žádosti, vytvořilo žalobkyni dodatečný časový prostor k tomu, aby mohla splnit povinnost, která jí byla uložena. Žalobkyni proto ve výsledku nebylo znemožněno, aby plně dostála svým procesním povinnostem, které jí byly uloženy výzvou k odstranění vad žádosti. Měla dostatečný časový prostor k tomu, aby vyhověla požadavku ministerstva tak, že by si obstarala a předložila požadované doklady prokazující její bezdlužnost a bezdlužnost společnosti U..
24. Zdejší soud si je pochopitelně vědom výjimečnosti a bezprecedentnosti situace spojené s pandemií onemocnění covid-19, kterou zejména v jejím počátku doprovázely jevy jako problémy s informovaností společnosti, ochromení společenského a hospodářského života obyvatel, omezení činnosti orgánů veřejné moci apod. Na některé z nich žalobkyně poukazuje. Usnesením vlády České republiky č. 194 ze dne 12. 3. 2020 (č. 69/2020 Sb.) byl pro území ČR z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru na území ČR vyhlášen nouzový stav, který trval až do dne 17. 5. 2020 (srov. usnesení vlády České republiky č. 156/2020 Sb. a č. 219/2020 Sb.).
25. Aby tyto či jiné skutečnosti související s pandemií onemocnění covid-19 měly právní důsledky na předcházející řízení před ministerstvem jako na právem upravený postup správního orgánu vedoucí k vydání aktu aplikace práva (správního rozhodnutí), a zejména pak na běh lhůty stanovené výzvou ze dne 3. 2. 2020 k předložení chybějících náležitostí žádosti, muselo by to vyplývat ze zákona, jiného pramene práva, popřípadě individuálního právního aktu. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Předcházející řízení před ministerstvem probíhalo i nadále s tím, že žalobkyně byla vyzvána k odstranění vad žádosti. Namítá-li v této souvislosti žalobkyně, že po ní nelze požadovat, aby byla schopna rozlišit řízení ve věcech dlouhodobých víz a řízení ve věcech dlouhodobých pobytů, soud k tomu uvádí, že takový „požadavek“ žalované z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná jen v příslušné pasáži (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí) závěr o nedůvodnosti námítky žalobkyně, že došlo ke stavění lhůty v předcházejícím řízení, uvedla, že usnesením vlády č. 198 bylo nařízeno přerušit řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech, přičemž toto pravidlo se na případ žalobkyně nevztahovalo. Navíc i kdyby snad žalobkyně v průběhu řízení před ministerstvem dovozovala (což však žalobkyně

dostatečně netvrdila a neprokazovala), že se bod I.4 usnesení vlády č. 198 vztahuje i na její věc (byť je i z textu tohoto ustanovení zřejmé, že tomu tak není, neboť žalobkyně nepodala žádost na zastupitelském úřadu), z citovaného ustanovení vyplývá, že vláda *nařídila přerušit* řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podané na zastupitelských úřadech. To podle soudu znamená [srov. též bod III.1 odst. 1 písm. a) usnesení vlády č. 198, kterým se ministru vnitra *ukládá provést* opatření podle bodu I.4], že v důsledku samotného bodu I.4 usnesení vlády č. 198 ještě k přerušení uvedených řízení nedošlo, ale toto opatření vlády se muselo projevit v tom či onom individuálním řízení, přičemž přerušení řízení mělo být žadatelům řádným způsobem intimováno (sděleno). Ze správního spisu však jednoznačně vyplývá, že předcházející správní řízení před ministerstvem v žádné fázi (tj. ani v reakci na vyhlášení nouzového stavu) přerušeno nebylo. Žalobkyně pak v žalobě zřejmě zaměňuje usnesení vlády č. 198 a usnesení vlády č. 217. To totiž postupy ve věcech pobytu cizinců výslovně neupravuje, ale týká se omezeného provozu orgánů veřejné moci a správních orgánů vyplývajících z nouzového stavu. Ani v tomto případě však žalovaná po žalobkyni „nepožadovala“ posouzení dopadu tohoto opatření na předcházející řízení. Naopak žalovaná pouze opět na podporu závěru o dalším průběhu řízení před ministerstvem i během nouzového stavu jinými slovy uvádí, že ačkoliv z usnesení vlády č. 217 vyplýval omezený režim správních orgánů, tyto nadále svou činnost vykonávaly.

26. Soud dále k celkovému kontextu vlivu vyhlášení nouzového stavu na tehdy probíhající řízení před orgány veřejné moci uvádí, že zákonodárce sice s účinností od 24. 4. 2020 přijal zákon č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen „zákon č. 191/2020 Sb.“), jehož účelem bylo mimo jiné umožnit prominutí zmeškání lhůty nebo navrácení lhůty pro vykonání úkonu v některých řízeních (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona In: Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, VIII. volební období, 2020, tisk č. 807, str. 15-16). Tento zákon se však týká řízení soudních a pouze vybraných správních řízení, mezi která řízení podle zákona o pobytu cizinců nespadají. Navíc z citované důvodové zprávy jednoznačně plyne, že se měl vztahovat pouze na lhůty, v jejichž případě podle dosavadní právní úpravy prominutí zmeškání takové lhůty nebylo možné. V situacích tímto zákonem neupravených, tj. i v případě obecné úpravy správního řízení, která se uplatňovala i v předcházejícím řízení v projednávané věci, bylo možné aplikovat stávající institut navrácení v předešlý stav umožňující prominout zmeškání úkonu (§ 41 správního řádu). Ostatně uvedená úprava obsažená v zákoně č. 191/2020 Sb. právě z tohoto institutu, popřípadě z jeho variací upravených v jiných procesních předpisech, vychází. S možností navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu v souvislosti s existencí nouzových stavů v roce 2020 počítalo i žalovanou zmiňované stanovisko ministerstva.
27. V případě žalobkyně však ani nebylo potřeba o prominutí zmeškání úkonu žádat, neboť lhůta stanovená výzvou ze dne 3. 2. 2020 neměla za následek koncentraci řízení (srov. bod 23 tohoto rozsudku), a proto žalobkyně mohla požadované doklady předložit po celou dobu až do vydání prvostupňového rozhodnutí. Pokud by ani to nebylo možné, podle soudu by postačovalo, pokud by z důvodu trvání nouzového stavu, důvodu spočívajícího v některém z mimořádných opatření či z jiného důvodu souvisejícího s epidemií onemocnění covid-19 žalobkyně požádala o prodloužení lhůty nebo o přerušení řízení, popřípadě ministerstvo alespoň informovala o problémech se získáním požadovaných dokladů. Tyto důvody či návrhy žalobkyně by poté muselo ministerstvo posoudit a

v návaznosti na to reagovat přijetím adekvátního procesního úkonu. Pro ilustraci lze uvést, že i v případě žádosti o prominutí zmeškání úkonu je třeba o jeho prominutí požádat do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka učinění úkonu, se žádostí musí být spojen zmeškaný úkon a podatel musí prokázat, že překážkou byly *závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění* (srov. § 41 odst. 2 a 4 správního řádu). Podle zákona č. 191/2020 Sb. pak musel být úkon zmeškán z *vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, které této osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit*. Žalobkyně tak však neučinila a nejen po celou dobu lhůty stanovené výzvou ze dne 3. 2. 2020, nýbrž až do vydání prvostupňového rozhodnutí zůstala zcela pasivní. Neuvedla tak žádné individualizované důvody, které jí konkrétně bránily požadované doklady předložit. Obecná tvrzení o „*situaci ve společnosti*“, „*zahrncování občanů mediálními prostředky*“ apod. jsou z tohoto pohledu zjevně nedostatečná. Žalobkyně sice uvádí, že orgány vydávající potvrzení o bezdlužnosti „*ze dne na den přestaly fungovat v normálním režimu*“, ale opět nevysvětluje, jaký konkrétní dopad měla tato skutečnost na její konkrétní úsilí získat ten či onen doklad potvrzující bezdlužnost, popřípadě z jakého důvodu jej nebylo možné opatřit za pomoci tehdejší zástupkyně třeba prostřednictvím informačního systému datových schránek. Soud nepřehlédl ani to, že výzva ze dne 3. 2. 2020 byla tehdejší zástupkyni doručena dne 6. 2. 2020, a jelikož poslední den stanovené 40denní lhůty připadl na 17. 3. 2020, do vyhlášeného nouzového stavu přesáhla pouhými 6 dny. Žalobkyně přitom ani v předcházejícím řízení, ani v řízení před soudem nepředstavila jakýkoliv rozumný důvod, pro který nemohla alespoň zčásti požadované dokumenty doložit během doby před vyhlášením nouzového stavu, která činila více než jeden měsíc.

28. Namítá-li žalobkyně, že měla za to, že došlo ke stavění lhůty poskytnuté výzvou ze dne 3. 2. 2020, a že ministerstvo narušilo její dobrou víru, z její námitky nevyplývá, z čeho měla tato její dobrá víra plynout. Jak je uvedeno v bodu 25 tohoto rozsudku, takový následek neplyne z žádného pramene práva ani relevantního aktu aplikace práva. Ze správního spisu rovněž neplyne, že by v tomto ohledu ministerstvo žalobkyni poskytlo takové informace, které by v ní tento pocit vůbec mohly vyvolat. Žalobkyně sice namítá, že informační servis byl ze strany ministerstva nedostatečný, byly podávány rozdílné informace a pracoviště ministerstva byla uzavřena, ale opět neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, jakým způsobem se tyto obecné jevy projeví v její individuální situaci. Netvrdí a neprokazuje, jaké konkrétní informace a jakým způsobem jí ministerstvo poskytlo tak, aby to v ní vyvolalo odůvodněný pocit, že se lhůta poskytnutá výzvou ze dne 3. 2. 2020 po dobu trvání nouzového stavu staví. Dobrá víra představuje psychický stav, kdy se určitá osoba domnívá, že jí vykonávané právo patří, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti není, přičemž „*[d]obrá víra musí být podložena konkrétními okolnostmi, z nichž lze soudit, že toto přesvědčení držitele je opodstatněné*“ (rozsudek Nejvyššího soudu 21. 8. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1007/98). Žádné takové konkrétní okolnosti žalobkyně v předcházejícím řízení ani v žalobě neuvedla a tyto nevyplývají ani z obsahu správního spisu.
29. Uvádí-li pak žalobkyně, že se domnívala, že řízení před ministerstvem bude „pokračovat“ až od ukončení nouzového stavu, tj. od 17. 5. 2020, není soudu zcela zřejmé, v čem by měl být v takovém případě výsledek předcházejícího řízení odlišný, neboť žádný ze žalobkyní později doložených dokladů nebyl vydán před tímto datem a žádný z nich žalobkyně nepřiložila již společně s odvoláním. Pokud by tedy ministerstvo vyčkalo až do 17. 5. 2020, mohlo by i tak bez dalšího pokračovat v řízení (které přerušeno nebylo) a rovnou je zastavit. Namítá-li pak žalobkyně, že překážkou a důvodem jejich nepředložení bylo trvání

nouzového stavu, lze k tomu navíc dodat, že žádný z těchto dokladů nebyl předložen v 15denní lhůtě, se kterou pro prominutí lhůty ke zmeškání úkonu počítá jak obecná úprava v § 41 správního řádu, tak zákon č. 191/2020 Sb. (byť to soud uvádí jen pro ilustraci, neboť jak je již výše uvedeno, tyto předpisy na projednávanou věc nedopadají).

30. Ani s (opět navýsost obecnou) námitkou, že potvrzení o bezdlužnosti byla žalobkyni odeslána v delším časovém horizontu z důvodu zahlcení úřadů „*žádostmi o kompenzační bonusy, programem ANTIVIRUS a žádostmi o sociální dávky*“, nemůže být žalobkyně úspěšná. Žalobkyně neuvádí, kdy nebo s jakým výsledkem apod. podala žádost u toho či ono orgánu, popřípadě jak dlouho trvalo jeho prodlení. Vedle toho žalobkyní zmiňované důvody „zahlcení úřadů“ se zjevně nemohly vztahovat na všechny původce dokladů prokazujících bezdlužnost.
31. Soud proto shrnuje, že ministerstvo žalobkyni řádně vyzvalo k odstranění vad žádosti a poskytlo jí k tomu dostatečnou lhůtu, přičemž žalobkyně vlastní vinou zůstala nečinná a nepředložila všechny požadované doklady do vydání prvostupňového rozhodnutí. Ministerstvo proto po právu řízení zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
32. K námitce, že se žalobkyně pokusila situaci zhojit předložením požadovaných dokumentů v odvolacím řízení, soud uvádí, že v § 82 odst. 4 správního řádu je vyjádřena zásada koncentrace řízení (ve stádiu odvolacího řízení). Podle něj se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které *účastník nemohl uplatnit dříve*. V řízeních zahájených na základě žádosti je dle ustálené judikatury NSS použití koncentrační zásady zcela namístě. V takových řízeních je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu podklady potřebné pro rozhodnutí. K uplatnění zásady koncentrace řízení a s tím spojené aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu běžně dochází ve věcech, v nichž je rozhodováno o žádosti cizince o udělení (nebo prodloužení doby platnosti) některé z forem pobytového oprávnění a nepřipouští se zde žádné odchylky (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 8 Azs 152/2017-31, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, nebo ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34). Platí to i pro řízení o odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně, jímž bylo řízení zastaveno pro neodstranění vad žádosti, tj. včetně nepředložení dokladů zákonem vymezených jako náležitost žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26). Jak již bylo uvedeno výše, v projednávané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně a byla jí stanovena dostatečně dlouhá lhůta k odstranění vad žádosti. Žalobkyně přesto požadované doklady nepředložila. Doklady, které žalobkyně předložila společně s doplněními odvolání, byly dodány až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně však ani v této souvislosti neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, pro které nemohla požadované doklady předložit dříve. Pro posouzení existence těchto skutečností by pak mělo význam rovněž to, že do vyhlášeného nouzového stavu lhůta stanovená výzvou ze dne 3. 2. 2020 přesáhla pouhými 6 dny (srov. bod 27 tohoto rozsudku) a že i poté uběhly do vydání prvostupňového rozhodnutí takřka 2 měsíce. Žalovaná proto postupovala v souladu se zákonem, pokud k nim ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlížela.
33. Na uvedených závěrech soudu nic nemění ani ta skutečnost, že žalobkyně byla v řízení před ministerstvem zastoupena. Tím, že si žalobkyně pro řízení před ministerstvem zvolila pro zastupování tehdejší zástupkyni, využila svého základního práva podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) a § 33 odst. 1 správního řádu

(srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 46 Az 12/2010-53), avšak zároveň byla žalobkyně za tuto svou volbu plně odpovědná (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 19. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 104/96). Je věcí vztahu mezi žalobkyní a její tehdejší zástupkyní, nakolik si tato plnila své povinnosti při zastupování žalobkyně.

34. Rovněž není soudu zřejmé, jakou vadu prvostupňového, eventuálně napadeného rozhodnutí, má způsobovat skutečnost, že žalobkyně v době jejich vydání možná byla v zahraničí (avšak ani to dostatečně netvrdí, neboť se omezuje pouze na proklamaci, že „*zde byl předpoklad, že se nenachází na území*“). Žalobkyně podala na území žádost, která trpěla vadami, ministerstvo ji proto vyzvalo k jejich odstranění. Bylo pak pouze na žalobkyni, jakým způsobem si zařídí osobní život tak, aby podala perfektní žádost a dosáhla toho, že bude vůbec projednatelná. Požadovat po ministerstvu, aby *předpokládalo*, že se žalobkyně nachází mimo území ČR a za tím účelem provádělo další šetření, jestliže žádost trpěla podstatnými vadami a žalobkyně (včetně její tehdejší zástupkyně) byla zcela pasivní, je přehnaným požadavkem, který na půdorysu projednávané věci nemá nejmenší zákonný základ.
35. Namítá-li pak žalobkyně (byť poměrně neurčitě), že byla porušena pravidla pro koncentraci prvostupňového řízení podle § 36 odst. 1 správního řádu, nemůže jí ani v tom dát soud za pravdu, neboť citované ustanovení nebylo v předcházejícím řízení ministerstvem vůbec aplikováno. Ministerstvo usnesením neprohlásilo, dokdy nejpozději může žalobkyně činit své návrhy (srov. § 36 odst. 1 *in fine* správního řádu), nýbrž žalobkyni podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvalo k odstranění vad její žádosti a poskytlo jí k tomu přiměřenou lhůtu. Tato lhůta však nebyla propadná (srov. bod 23 tohoto rozsudku), řízení před ministerstvem v důsledku výzvy ze dne 3. 2. 2020 nebylo koncentrováno a žalobkyně mohla v uvedené výzvě specifikované doklady předložit po celou dobu trvání řízení před ministerstvem až do vydání prvostupňového rozhodnutí.
36. Soud jako důvodnou neshledal ani námitku žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly dopadem prvostupňového rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Předně ani v tomto případě nepřichází žalobkyně oproti odvolacímu řízení s žádnou novou argumentací, kterou by oponovala právnímu posouzení žalované. Ta přitom dostatečně, s odkazy na relevantní judikaturu a přezkoumatelným způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlila, proč v předcházejícím řízení nebylo třeba se dopadem prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývat. Proto soud opět jen stručně uvádí, že ačkoliv si je vědom té části judikatury NSS, podle níž je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů do práva na soukromý a rodinný život i v řízeních o žádostech cizinců o udělení povolení k pobytu i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví, v projednávané věci není aplikace tohoto pravidla na místě. Podle soudu totiž zákon o pobytu cizinců v případě zastavení řízení o žádosti o pobytové oprávnění, tj. jestliže o žádosti není rozhodováno věcně, posuzování přiměřenosti z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života cizince nepředpokládá. Rovněž z judikatury správních soudů vyplývá, že v případech, kdy bylo řízení o žádosti o pobytové oprávnění zastaveno a nebylo o ní meritorně rozhodováno, se přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí neřeší (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41). V jiné věci NSS uvedl: „[b]yl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu

cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24). Jestliže tak žalobkyně svou pasivitou způsobila zastavení řízení, neměly ministerstvo ani žalovaná povinnost zabývat se přiměřeností svého rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu